

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 4Cob/36/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7220212732
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zdenka Kohútová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7220212732.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Kohútovej a sudcov JUDr. Igora Ragana a JUDr. Júliusa Tótha v spore žalobcu: LSE - Life Star Emergency, s.r.o., Limbova 1, 900 91 Limbach, IČO: 35 877 618, zastúpený advokátskou kanceláriou: SCHWEIZER LEGAL, s.r.o., Palisády 32, 811 06 Bratislava, IČO: 36 681 075, proti žalovanému: Falck Záchraná a.s. v likvidácii, Južná trieda 4B, 040 01 Košice - mestská časť Juh, IČO: 35 900 130, zastúpený: PETERKA & PARTNERS advokátní kancelár s.r.o., Karlovo náměstí 671/24, 110 00 Praha 1, Česká republika, konajúca prostredníctvom svojej organizačnej zložky PETERKA & PARTNERS advokátska kancelária s.r.o., Kapitulská 18/A, 811 01 Bratislava, IČO: 35 884 703, o zaplatenie 366.996,93 eur, o návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia, o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Košice II č.k. 36Cb/167/2020-58 zo dňa 11. januára 2021, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým uznesením žalovanému uložil povinnosť pre účely zabezpečenie budúceho výkonu rozhodnutia vo vzťahu k žalobcovi, zložiť do úschovy na Okresnom súde Košice II peňažnú čiastku vo výške 366.966,93 eur a to v lehote do 3 dní od doručenia tohto uznesenia.
2. Súd prvej inštancie toto rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca žalobou zo dňa 15.12.2020 navrhol, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie 366.966,93 eur z toho dôvodu, že so žalovaným uzatvoril zmluvu o kúpe a predaji majetku dňa 18.11.2019 a to benefity za prevzatých zamestnancov. Žalobca predložil sumárny prehľad dovolení zamestnancov žalovaného a žalobcov nárok voči žalovanému vyplývajúci z tejto časti zmluvy o kúpe a predaji majetku zo dňa 18.11.2019. Žalobca zároveň so žalobou o vymáhanie 366.966,93 eur navrhol, aby súd vydal neodkladné opatrenie, ktorým pre účely zabezpečenia budúceho výkonu rozhodnutia uloží žalovanému povinnosť zložiť do úschovy Okresného súdu Košice II túto peňažnú čiastku 366.966,93 eur, pretože má obavu o vymoženie tejto pohľadávky uplatnenej v konaní vo veci samej. Žalobca uviedol, že žalovaný je v likvidácii a po jej ukončení môže dôjsť k výmazu žalovaného z obchodného registra, čo spôsobí nevykonalnosť tejto pohľadávky žalobcu.
3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovenia § 325 ods. 1 C.s.p., ktorý upravuje nariadenie neodkladného opatrenia, ďalej podľa ustanovenia § 325 ods. 2 písm. b) C.s.p., ktorý upravuje možnosť súdu neodkladným opatrením uložiť strane sporu, aby zložil peňažnú sumu alebo vec do úschovy na súde.
4. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že sú splnené podmienky podľa § 328 ods. 1 a § 325 ods. 1 C.s.p. pre nariadenie navrhovaného neodkladného opatrenia. Uviedol, že v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia sa nevykonáva dokazovanie v takom rozsahu ako v konaní vo veci samej, pretože by to

odporovalo účelu neodkladného opatrenia, ale rozhoduje sa v zásade na základe osvedčenia existencie nároku žalobcu.

5. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že z obsahu návrhu a jeho príloh vyplýva, že žalobca pre účely rozhodnutia o neodkladnom opatrení dostatočným spôsobom osvedčil to, že má voči žalovanému finančnú pohľadávku podľa predmetnej zmluvy o kúpe a predaji majetku zo dňa 18.11.2019 a taktiež bola osvedčená existencia obavy žalobcu o budúcu exekúciu jeho pohľadávky voči žalovanému. Táto obava žalobcu je zrejmá a logicky vyplýva z toho, že žalovaný počínajúc dňa 1.9.2020 vstúpil do likvidácie, čo v zmysle ustanovenia § 75j Obchodného zákonníka o skončení likvidácie a § 68 ods. 2 Obchodného zákonníka o zrušení a likvidácii spoločnosti, znamená, že to jednoznačne smeruje k zániku žalovaného, čo by spôsobilo nemožnosť uspokojenia tejto pohľadávky žalobcu.

6. Súd prvej inštancie uviedol, že v tomto konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia ide o neodkladné opatrenie podané počas konania vo veci samej, preto o trovách konania podľa § 262 ods. 1 C.s.p. bude rozhodnuté v rozhodnutí vo veci samej.

7. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Uviedol, že odvolanie podáva z toho dôvodu, že neboli splnené procesné podmienky pre vydanie takéhoto rozhodnutia. Súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné právo v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

8. Žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie vyhovel návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktoré žalobca formálne odôvodnil obavou o vymožiteľnosť svojej pohľadávky uplatnenej v tomto konaní. Túto obavu mal súd prvej inštancie za preukázanú tým, že žalovaný je v likvidácii a po jej skončení môže dôjsť k výmazu žalovaného z obchodného registra, čo spôsobí nevymožiteľnosť pohľadávky žalobcu. Žalovaný k tomu uviedol, že podľa § 324 ods. 3 C.s.p. neodkladné opatrenie môže súd nariadiť iba za predpokladu, že sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením podľa § 343 ods. 1 C.s.p. Preto čo sa týka procesných podmienok pre vydanie neodkladného opatrenia, súd prvej inštancie v odôvodnení uznesenia vôbec nezobral do úvahy aj ustanovenie § 324 ods. 3 C.s.p. a odkazuje iba na § 325 ods. 1 C.s.p. Vôbec sa nezoberal predpokladmi pre nariadenie neodkladného opatrenia, čo je odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a) a písm. h) C.s.p.

9. Ďalej žalovaný uviedol, že primárnou podmienkou pre vyhovenie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je obava, že exekúcia bude ohrozená. Jediným argumentom žalobcu na preukázanie tejto obavy je to, že žalovaný vstúpil dňa 1.9.2020 do likvidácie s čím sa súd prvej inštancie bez ďalšieho stotožnil. Podľa názoru žalovaného táto samotná skutočnosť, že žalovaný je v likvidácii ešte nie je postačujúca na preukázanie toho, že je prítomná obava z ohrozenia exekúcie. Obava z ohrozenia exekúcie je daná vtedy, ak by žalovaný vykonával úkony smerujúce k znižovaniu likvidity, či zbavovania sa svojho majetku. Žalobca žiadne takéto aktivity zo strany žalovaného neosvedčil a ani netvrdil. Žalovaný žiadne takéto aktivity nevykonáva práve z toho dôvodu, že je v likvidácii a je značne obmedzený rozsah a účel úkonov, ktoré môže žalovaný vykonávať, pretože likvidátor žalovaného je oprávnený robiť v mene spoločnosti len úkony smerujúce k likvidácii spoločnosti.

10. Ďalej žalovaný uviedol, že žalobca tvrdil, že po prihlásení svojej predmetnej pohľadávky voči žalovanému do likvidácie, nedostal žiadnu odozvu od likvidátora žalovaného. Žalovaný uviedol, že likvidátor žalovaného nemal žiadnu zákonnú povinnosť odpovedať žalobcovi na prihlásenie jeho „domnejšej“ pohľadávky do likvidácie. Len samotné správanie sa odporcu, ktorý s navrhovateľom nekomunikuje, nemôže byť osvedčením obavy navrhovateľa z ohrozenia budúcej exekúcie. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na viaceré rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici o obave z ohrozenia budúcej exekúcie. Z týchto rozhodnutí vyplýva, že ani hroziace riziko konkurzu nie je dôvodom pre nariadenie zabezpečovacieho ani neodkladného opatrenia, preto ani likvidácia nemôže byť takýmto dôvodom pre obavu z ohrozenia exekúcie. Likvidácia je zákonom stanovený proces, ktorý má svoje pravidlá. Ak súd prvej inštancie v ods. 8 odôvodnenia napadnutého uznesenia odkazuje na ustanovenie § 75j a § 68 ods. 2 Obchodného zákonníka, tieto sa však v prejednávanej veci neuplatnia, pretože nadobudli účinnosť až 1.10.2020 a žalovaný vstúpil do likvidácie

už 1.9.2020. Žalovaný uviedol, že aj po zániku spoločnosti ručia spoločníci za záväzky spoločnosti do výšky svojho podielu na likvidačnom zostatku v zmysle ustanovenia § 56 ods. 7 Obchodného zákonníka. Žalovaný poukázal na to, že podstatou uzatvorenia predmetného zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným bola práve skutočnosť, že žalovaný avizoval utlmenie svojich podnikateľských aktivít a následný odchod zo slovenského trhu, z čoho prirodzene plynie začatie procesu likvidácie a jej vykonávanie za zákonných podmienok. Žalobca o tom mal vedomosť už v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy. Preto tento jediný argument žalobcu týkajúci sa likvidácie žalovaného nemôže obstáť pre rozhodnutie o navrhovanom neodkladnom opatrení. Preto súd prvej inštancie nepostupoval správne pri zisťovaní skutkového stavu, pretože nie je daná existencia obavy z ohrozenia exekúcie z toho dôvodu, že vstup žalovaného do likvidácie nemôže byť hodnotený vo všetkých vzájomných súvislostiach ako dôvodná obava žalobcu z ohrozenia budúcej exekúcie. Preto žalovaný považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za arbitrárne, keď súd pri posudzovaní skutkového stavu nezohľadnil súdnu judikatúru a preukázanie obavy z ohrozenia exekúcie. Bol tým narušený stav právnej istoty v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a teda, že každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu v rozhodnutí súdu.

11. Žalovaný ďalej poukázal na to, že suma 366.966,93 eur je vysoká suma, ktorú by žalovaný v tak krátkej lehote bol povinný zložiť do úschovy súdu, preto má žalovaný za to, že nesprávnym procesným postupom súdu bolo zasiahnuté do jeho práv v intenzite dosahujúcej porušenie práva na spravodlivý súdny proces, čím je naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. Žalovaný preto navrhol, aby odvolací súd zrušil uznesenie súdu prvej inštancie a žalobcu zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi.

12. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím a odôvodnením napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie. Uviedol, že ak žalovaný v odvolaní spochybňuje procesno-právny rámec pre vydanie neodkladného opatrenia argumentujúc, že podľa jeho názoru vstup žalovaného do likvidácie nepostačuje na preukázanie obavy, že exekúcia bude ohrozená, žalovaný k tomu uviedol, že podľa iných rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, napr. uznesenie Krajského súdu Prešov sp. zn. 24Co/55/2018 zo dňa 24.5.2018 považuje za preukázanie obáv z budúcej vymožitelnosti pohľadávky to, ak spoločnosť vstúpila do likvidácie. Žalobca uviedol, že sám žalovaný priznáva, že utlmuje svoju podnikateľskú činnosť a plánuje odísť zo slovenského trhu. Žalobca uviedol, že žalovaný prevádzal na žalobcu svoju hospodársku jednotku v danom predmete podnikania, avšak s ohľadom na obsah a záväzky obsiahnuté v samotnej zmluve o kúpe a predaji podniku zo dňa 18.11.2019, ktorú žalobca a žalovaný uzatvorili, boli obidvoma zmluvnými stranami, teda aj žalovaným tieto záväzky chápané a nastavené ako trvajúce aj po uskutočnení tohto prevodu. Ináč by nebolo potrebné uzatvárať žiadnu zmluvu. Z vyjadrenia žalovaného v tomto konaní vyplýva, že žalovaný uviedol žalobcu do omylu, ak žalovaný tvrdí, že žalobca mohol prirodzene očakávať likvidáciu a v prípade likvidácie a výmazu žalovaného z obchodného registra to, že zaniknú všetky povinnosti žalovaného z predmetnej uzatvorenej zmluvy.

13. Ďalej žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že nie je dôvodné tvrdenie žalovaného, že nie je preukázané ohrozenie budúcej exekúcie uplatnenej pohľadávky, pretože sám žalovaný v odvolaní neuvádza žiadne skutočnosti a nepredkladá žiadne dôkazy nasvedčujúce tomu, že by v prípade ručenia spoločníkov do výšky likvidačného zostatku, bolo zabezpečené uspokojenie predmetnej pohľadávky žalobcu. Žalobca ďalej uviedol, že finančné prostriedky, ktoré predstavujú predmetnú pohľadávku žalobcu voči žalovanému boli poskytnuté z verejných prostriedkov a preto musia byť použité v súlade s určeným účelom, teda v zmysle uzatvorenej zmluvy, pretože predmetné finančné prostriedky predstavujú finančné nároky prevzatých zamestnancov za nevyčerpanú dovolenku zamestnancov a odvodov vo výške 35,20 % vyčíslených ku dňu účinnosti prevodu prevzatých zamestnancov na základe ustanovení Zákonníka práce, tak ako je to uvedené v bode 3.7 predmetnej zmluvy o kúpe a predaji majetku z 18.11.2019. Akékoľvek iné použitie týchto verejných prostriedkov by znamenalo porušenie finančnej disciplíny. Žalobca uviedol, že jediným akcionárom žalovaného je Falk Emergency a.s. v likvidácii, Južná trieda 4B, Košice a jediným akcionárom Falk Emergency a.s. v likvidácii je Falk SK a.s. v likvidácii, Južná trieda 4B, Košice a jediným akcionárom akcionára Falk Sk a.s. v likvidácii je Falk Denmark A/S, Kodaň, Dánske kráľovstvo. Takéto zloženie akcionárov žalovaného môže znamenať aj zánik zákonného ručiteľa. Vznik zákonného ručenia podľa názoru žalobcu nie je ani prechodom ani prevodom na právneho nástupcu v zmysle Obchodného zákonníka, žiaden právny predpis nepredpokladá zánik dlžníka a aj

ručiteľa, čo by vôbec nechránilo veriteľa. Žalobca má za to, že zánikom akcionára žalovaného by nedošlo k vzniku iného zákonného ručenia a tým by pohľadávka žalobcu ostala nezabezpečená. Ručiteľský záväzok má iba akcesorickú povahu, z čoho vyplýva, že plniť má v prvom rade dlžník a ručiteľ plní len do výšky v ktorej dlžník neplnil. Preto je potrebná neodkladná úprava pomerov medzi žalobcom a žalovaným ako dlžníkom a to navrhovaným neodkladným opatrením.

14. Ďalej žalobca uviedol, že v návrhu dostatočne osvedčil svoj nárok a stačí, ak osvedčené skutočnosti sa javia súdu ako pravdepodobné, čo vyplýva aj z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/104/2010 a 2 Cdo/105/2010 zo dňa 30.6.2010. Ďalej žalobca uviedol, že nemá vedomosť o majetku žalovaného, na ktorý by bolo možné zriadiť záložné právo, pretože zoznam majetku žalovaného nebol zverejnený v obchodnom registri a žalovaný v odvolaní netvrdil ani nepreukázal, že by disponoval akýmkoľvek majetkom, na ktorý by bolo možné zriadiť záložné právo. Aj samotné tvrdenie žalovaného v odvolaní, že v tak krátkej dobe stanovenej súdom prvej inštancie na zloženie finančných prostriedkov do úschovy súdu, by spôsobili žalovanému problém, čo len viac prehľbuje obavy žalobcu, že prípadná exekúcia voči žalovanému bude ohrozená. Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania.

15. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalovaného, ktoré bolo podané v zákonnej lehote, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania, pretože nejde o odvolanie proti rozhodnutiu, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie podľa § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“). Odvolanie prejednal podľa § 379 - § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

16. Odvolací súd konštatuje správnosť rozhodnutia a dôvodov napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 2 C.s.p., na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolaniu žalovaného odvolací súd uvádza:

17. Žalovaný v konaní nespochybnil existenciu zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, z ktorého si žalobca uplatňuje v tomto konaní peňažnú pohľadávku 366.966,93 eur a predmetný návrh na nariadenie neodkladného opatrenia. V konaní nebolo sporné, že žalobca ako nadobúdateľ majetku a žalovaný ako prevodca majetku uzatvorili dňa 18.11.2019 zmluvu o kúpe a predaji majetku, na základe ktorej žalovaný odpredal žalobcovi všetok svoj vybraný majetok vo svojom vlastníctve a to použitý drobný hmotný majetok na jednotlivých staniciach ambulantnej záchrannej služby (priestory) za kúpnu cenu 1.000,00 eur bez DPH za majetok v každom z jednotlivých priestorov, ktorým je žalobca ako nadobúdateľ povinný zaplatiť žalovanému ako prevodcovi do 30 kalendárnych dní odo dňa prevodu jednotlivého priestoru na základe faktúr vystavených žalovaným ako prevodcom. Tento nárok žalovaného na zaplatenie kúpnej ceny nie je predmetom tohto sporu.

18. Predmetom tohto sporu vo veci samej je zaplatenie 366.966,93 eur a v tomto konaní vo veci samej spolu so žalobou žalobca podal návrh na nariadenie predmetného neodkladného opatrenia, je nárok žalobcu ako nadobúdateľa majetku voči žalovanému ako prevodcovi vyplývajúci z čl. 3. zamestnanci, čl. 3.7. predmetnej zmluvy z 18.11.2019. V tomto bode 3.7. týkajúceho sa zamestnancov sa zmluvné strany zaviazali urovnať medzi sebou akékoľvek nároky „prevzatých zamestnancov“ na vyčerpanú a nevyčerpanú dovolenku za kalendárny rok, na príspevky na rekreáciu alebo akékoľvek iné benefity nárokovateľné na základe pracovných zmlúv alebo dohôd o prácach vykonávaných mimo pracovný pomer uzavretých s prevzatými zamestnancami podľa Zákonníka práce („benefity“).

19. Z tejto zmluvy vyplýva, že týchto zamestnancov do dňa uzatvorenia predmetnej zmluvy o kúpe a predaji majetku dňa 18.11.2019 zamestnával žalovaný a následne ich zamestnával žalobca. Práve tento nárok na benefity pre prevzatých zamestnancov od žalovaného ako prevodcu pre žalobcu ako nadobúdateľa vo výške 366.966,93 eur je predmetom tohto sporu. V čl. 3.7 predmetnej zmluvy na strane 5., 6. zmluvy je dohodnuté „Zmluvné strany sú povinné vypočítať svoj nárok na náhradu podľa tohto článku zmluvy do 30 kalendárnych dní odo dňa prevodu, ktorý sa vzťahuje k príslušným prevzatým zamestnancom a v rámci tejto istej lehoty, odoslať druhej zmluvnej strane výpočet svojho nároku a výzvu na zaplatenie. Povinná zmluvná strana je povinná zaplatiť náhradu do 10 pracovných dní od doručenia výzvy na zaplatenie. V prípade sporu medzi zmluvnými stranami ohľadom náhrady podľa tohto článku

zmluvy, ktorý zmluvné strany nebudú vedieť vyriešiť do 60 dní odo dňa prevodu, je ktorákoľvek zmluvná strana oprávnená sa obrátiť na príslušný súd“.

20. Z obsahu odvolania žalovaného a z obsahu vyjadrenia žalovaného k žalobe vo veci samej o zaplatenie 366.966,93 eur (č.l. 99 spisu), ktoré žalovaný podal súčasne s odvolaním proti uzneseniu o nariadení neodkladného opatrenia, odvolací súd zistil, že žalovaný v celom rozsahu popiera uplatnenú pohľadávku žalobcu 366.966,93 eur z toho dôvodu, že táto pohľadávka žalobcu zanikla uplynutím 30-dňovej lehoty na uplatnenie tohto nároku žalobcu voči žalovanému, pretože žalobca podľa čl. 3.7 predmetnej zmluvy bol povinný do kalendárnych dní odo dňa prevodu časti prevzatých zamestnancov odoslať žalobcovi výpočet svojho nároku a výzvu na zaplatenie. Odvolací súd zistil z obsahu predmetnej zmluvy z 18.11.2019, že v čl. 3.7 je stanovená lehota 30 dní pre oba zmluvné strany na urovnanie a vyúčtovanie vzájomných záväzkov týkajúcich sa prevzatých zamestnancov. Nie je tam však dohoda o tom, že nárok ktorejkoľvek zo zmluvných strán zanikne - prekluduje sa, ak si tento nárok v lehote 30 dní od prevzatia zamestnancov a jednotlivých staníc záchranej zdravotnej služby nevyúčtuje jedna zmluvná strana vo vzťahu k druhej zmluvnej strane. Teda nie je v tejto zmluve dohodnuté to, že právo strany zanikne a nie je v zmluve ani zmienka o zániku práva žalobcu voči žalovanému za benefity zamestnancov, ak si žalobca tento nárok u žalovaného neuplatní v lehote do 30 dní od prevzatia zamestnancov a jednotlivých staníc záchranej zdravotnej služby. Práve naopak z čl. 3.7 na strane 6 tejto zmluvy bolo medzi žalobcom a žalovaným dohodnuté, že ak tento spor o zaplatenie nebudú zmluvné strany vedieť vyriešiť do 60 dní odo dňa prevodu, je ktorákoľvek zmluvná strana oprávnená obrátiť sa na príslušný súd, čo žalobca aj urobil podaním predmetnej žaloby do jedného roka dňa 16.12.2020 na súde prvej inštancie.

21. Odvolací súd preto považuje odvolanie žalovaného k uplatnenej pohľadávke žalobcu 366.966,93 eur a jeho odvolanie voči napadnutému uzneseniu súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia za postup, ktorý môže dôvodne vzbudzovať u žalobcu obavu z toho, že žalovaný, ktorý je v likvidácii, nebude v procese likvidácie prihliadať na predmetnú pomerne vysokú peňažnú pohľadávku žalobcu a táto pohľadávka žalobcu zostane neuspokojená. Týmto postojom sám žalovaný vzbudzuje u žalobcu dôvodnú obavu z toho, že prebehne proces likvidácie bez uspokojenia tejto peňažnej pohľadávky žalobcu, ak nebude táto peňažná pohľadávka zabezpečená formou neodkladného opatrenia.

22. Odvolací súd ďalej udáva, že žalovaný samotnú pohľadávku žalobcu titulom mzdových benefitov prevzatých zamestnancov čo do základu nespochybnil a nespochybnil ani jej výšku 366.966,93 eur, namietal iba jej zánik v dôsledku neuplatneného práva u žalovaného v lehote 30 dní. Z obsahu zmluvy nevyplýva, že táto lehota 30 dní je lehotou prepadnou, teda že by podľa textu zmluvy mala predmetná pohľadávka žalobcu zaniknúť a nebolo by jej možné v tomto súdnom konaní priznať predbežnú ochranu vo forme nariadeného neodkladného opatrenia.

23. Odvolací súd preto tak ako to správne uviedol aj súd prvej inštancie, považuje nárok žalobcu vo veci samej o zaplatenie 366.966,93 eur za osvedčený v takej intenzite ako to vyžaduje aj ustálená rozhodovacia prax súdov Slovenskej republiky a najvyšších súdnych autorít, napr. v dovolacom uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. februára 2017 sp. zn. 3Obdo/1/2017, podľa ktorého pri rozhodovaní o neodkladnom opatrení súd nemusí zisťovať všetky skutočnosti, ktoré sú potrebné na vydanie konečného rozhodnutia vo veci a nemusí byť dodržaný formálny postup predpísaný pre dokazovanie, musí byť však osvedčená pravdepodobnosť nároku a nebezpečenstvo hrozacej ujmy. Tento zásah do práv musí byť primeraný ohrozeniu práv žalobcu a právom chránených záujmov žalovaného.

24. Odvolací súd k tvrdeniam žalovaného v odvolaní, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je arbitrárne, nepreskúmateľné a neodôvodnené v tom, prečo súd prvej inštancie nariadil neodkladné opatrenie a nenariadil zabezpečovacie opatrenie podľa § 343 ods. 1 C.s.p. keď súd má pri rozhodovaní o neodkladnom opatrení nariadiť neodkladné opatrenie iba za predpokladu, ak sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením, odvolací súd udáva:

25. Zabezpečovacie opatrenie podľa § 343 ods. 1 C.s.p. je novým právnym inštitútom v novom procesnom predpise - Civilný sporový poriadok, oproti dovtedajším ustanoveniam v Občianskom súdnom poriadku, ktorý zabezpečovacie opatrenie neupravoval. Zabezpečovacie opatrenie súd môže v súčasnosti nariadiť iba vtedy, ak to navrhne žalobca a môže slúžiť iba na zabezpečenie peňažnej

pohľadávky veriteľa, ak je obava, že exekúcia bude ohrozená. Súdom nariadené zabezpečovacie opatrenie vznikne až zápisom do príslušného registra v ktorom sa toto obmedzenie nakladat' s majetkom žalovaného vyznačí.

26. V prejednávanom spore však žalobca nenavrhol nariadiť zabezpečovacie opatrenie ale neodkladné opatrenie. Preto súd prvej inštancie mohol rozhodnúť iba o tom návrhu, ktorý žalobca podal, teda o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Ak súd prvej inštancie dospel k záveru, že návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia je dôvodný, nemal povinnosť odôvodňovať to, prečo nenariadil zabezpečovacie opatrenie. Neobstojí preto tvrdenie žalovaného v odvolaní, že súd prvej inštancie riadne neposúdil návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ak neodôvodnil to, prečo vo veci nevydal zabezpečovacie opatrenie a či nie je dôvod pre vydanie zabezpečovacieho opatrenia.

27. Odvolací súd k tomu ešte udáva, že zabezpečovacie opatrenie, ktorým by súd uložil žalovanému povinnosť zložiť do súdnej úschovy peňažnú sumu nemožno nariadiť, pretože takéto uznesenie súdu o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia na peňažné prostriedky by nemohlo vzniknúť, pretože zabezpečovacie opatrenie súdu vo forme sudcovského záložného práva by nebolo možné zapísať do príslušného registra a teda by nemohlo vzniknúť. Správne preto rozhodol súd prvej inštancie keď rozhodol o návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia vo forme predmetného neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 2 písm. b) C.s.p. a uložil žalovanému povinnosť zložiť peňažnú sumu, ktorá je predmetom tohto sporu vo veci samej vo výške 366.966,93 eur do súdnej úschovy.

28. K samotnému zloženiu peňažných prostriedkov vo forme zloženia do súdnej úschovy, teda úschovy súdu podľa § 122 ods. 1 Vyhlášky č. 543/2005 Z.z. o spravovacom a kancelárskom poriadku pre súdy, ktorý odkazuje na § 325 ods. 2 písm. b) C.s.p., podľa ktorého súd prijíma predmet do súdnej úschovy na základe neodkladného opatrenia. Na základe neodkladného opatrenia súd prijíma do úschovy peňažnú sumu určenú v rozhodnutí súdu a postupuje pritom podľa § 121 - § 125 Spravovacieho a kancelárskeho poriadku pre súdy, ktoré podrobne upravujú postup súdu. Táto súdna úschova nie je solučnou úschovou podľa § 568 Občianskeho zákonníka, na ktorú je oprávnený výlučne notár podľa § 68a Zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti. Táto súdna úschova na základe neodkladného opatrenia má vždy dočasný a zabezpečovací charakter a realizuje sa na súde prvej inštancie, ktorý rozhodol o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia.

29. Odvolací súd preto dospel k záveru, že súd prvej inštancie rozhodol správne, ak nariadil navrhnuté neodkladné opatrenie na návrh žalobcu ako veriteľa napadnutým uznesením o nariadení neodkladného opatrenia, pretože mal za preukázané osvedčenie uplatnenej pohľadávky žalobcu aj obavu žalobcu z ohrozenia budúcej exekúcie a táto obava bola preukázaná aj v odvolacom konaní. Aj keď odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je pomerne krátke, je však výstižné a tieto dve podmienky pre nariadenie neodkladného opatrenia - osvedčenie pohľadávky žalobcu a osvedčenie obavy z ohrozenia budúcej exekúcie sú v rozhodnutí odôvodnené a súd prvej inštancie vec správne právne posúdil podľa § 325 ods. 1, 2 C.s.p..

30. Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia ako vecne správne v celom rozsahu.

31. Predmetný návrh na nariadenie neodkladného opatrenia podal žalobca súčasne so žalobou vo veci samej preto podľa § 396 ods. 1 C.s.p. rozhodne o nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania súd prvej inštancie v rozhodnutí vo veci samej, ktorým sa konanie skončí a to podľa úspechu strán sporu vo veci samej v zmysle § 262 ods. 1 C.s.p.

32. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa v ustanovení § 419 C.s.p.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, na súde ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie môže podať strana sporu v ktorej neprospech bolo toto rozhodnutie vydané, dovolanie môže podať aj intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C.s.p.). Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy podľa § 427 ods. 1 C.s.p.

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom, okrem prípadov uvedených v § 429 ods. 2 C.s.p., ak má dovolateľ sám, alebo jeho zamestnanec alebo člen vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Inak dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 447 písm. c) C.s.p.

V dovolaní podľa § 428 C.s.p. sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).